

alle veje fører til Magtenbølle

itenerarium interregnum

(plus lille vignet)

af samme forfatter:

...Naiv? Sagde det nøgne barn
- indre og ydre digte
(Borgen, 1987)

(Om) dragens tab af hoveder
- in transit
(Borgen, 1988)

Kenneth Krabat

**alle veje fører
til Magtenbølle**
itenerarium interregnum

GYLDENDAL

alle veje fører til Magtenbølle
- itinerarium interregnum
© Kenneth Krabat 1994

Vignet, layout og sats: KK og Jan Winkler
Omslag: Lotte Bruun Rasmussen (+ KK&JW)
Omslagsfoto: Steve Nichols,
“popular photography’s WOMAN 1969”

Denne bog er
endelig(t) formgivet på Apple Macintosh
(njae... sku jeg mon kalde mig
computerpoet?njae... sku jeg mon kalde
mig computerpoet?njae... sku jeg mon
kalde mig computerpoet? nåe, det er sån
man mangfoldiggør!)
med hjælp fra programmerne
Word, QuarkXPress og Aldus Freehand,
sat med Nimrod,
trykt hos Narayana Press, Gylling
og udgivet af Gyldendal

ISBN 87-00-19972-9

1. oplag
printed in Denmark i 1994
i et mindre antal unumrerede eks.

DENNE SIDE TOM

TILEGNET

Simon Grotrian Jan Winkler Jacob Jonia
Var det også godt for jer?

DENNE SIDE OGSÅ TOM

“...søger, så skulle I finde...”

-- Matthæus, 7,7 år

magten: (slang, subst., def.) TV-fjernkontrol: “hvem har magten?”, “hvor ligger magten nu?”, “hvorfor flyder magien ikke fra mine fingre? Har Duracell svigtet?”

“Jeg antager, at kunsten kun er for begyndere eller for de nøgterne sidegadebeboere, der har sat sig for at lade sig nøje med erstatninger for Sådanheden (“das Ding an Sich”), med symboler i stedet for dét, disse betyder, med det elegant komponerede spisekort i stedet for det virkelige måltid.”

-- Huxley, bagefter

NB: måske ‘den ægte romerske autoriserede rejsefører’ fra ‘Asterix og Obelix i Rom’ kan bruges til noget?

NY TOM SIDE

“Vi trækker håndtagene tilbage – sådan! Drejer tælleren hen på nul; trykker på knappen – denne knap!”

Opsnapperskens stemme flød behageligt tonelegende ned over tilhørernes øjne, alt mens det indlysende nemme i denne daglige oprindelse tilsidesatte og tilintetgjorde alle medbragte fordomme. Men det var nu også meningen.

Hun smilede, det foldede sig ud – og knappede kitlen yderligere op, hvorved silikonemelonerne med de rustrøde konklusioner hævede sig over daglig vande, her lå de vel, gyngende i stofkanten.

Senere herskede der næppe nogen tvivl om, hvem der så og ikke så, bemærkede og ikke bemærkede, Ham, som bagfra i indtrængningsøjeblikket var den virkelige aktivator af den grønne lampe på kontrolpanelet.

og saksen lægger sig, nu er den fri, den har fri og kan klippe hjem,
saksen har længe glædet sig og klipper hjem uden tøven

og hjem er flot og påsys en bestilling, her sidder det godt og lunt

og bestillingen ankommer for at hente sig, bestillingen gør sig
gældfri og forsvinder villigt

og gældfriheden synes selv den er et stort barn, vil ikke have det
på anden måde, men dén er ikke enig

og en lille del forvandles til en is, en hasselnøddeis, men det bliver
den ikke mindre af

og sådan går det, undtagen når det ikke går, og det gør det af og til

en lys passerer en sortmand, denne mulighed kan ikke forbigås, spørger indtrængende "hvem, eller hvad, er du?"

Sortmanden stopper beredvilligt op. "O'djibash. Jeg er O'djibash, mine venner således også; verden er O'djibash".

"Og mig. Hvad med mig?" Lys er hvidthyllet. "Er jeg også O'djibash?"

"Nej," svarer sortmanden tålmodig, mørkestrålende "jeg kender dig ikke. At se Ukendt som O'djibash er at fornægte O'djibash – og det er umuligt. O'djibash er verden".

"Jamen", jamrer den hvidkittede, for ham er det, "hvad er jeg så?"

"En fristelse. Et fantasifoster. Men det generer mig ikke", svarer sort og bereder sig på at gå. "Jeg taler ofte og gerne med mig selv. Det renser".

altså, vi ankom med det dersens pragtfulde flyttefirma - du ved, dem med "vi flytter alt, selv i morgen", og selv om kvarteret ikke er det bedste, så - ja, du ved - man må jo tage, hvad man kan få, men ikke straks var vi ankommet, så var Den væk, ja, jeg tænkte, at Den var gået ud for at finde nogen at lege med, alle de her lege, som du af og til fortæller mig om: skjul, rundbold, læge, far og mor og børn, men så tænkte jeg, at du sagde, at de unge er så fremmelige i dag, husker du det? Nu laver de børn, kan du huske du sagde det, og hvad skal jeg gøre, hvis der nu pludselig bliver flere af Den? Du ved, jeg har kun to senge, og så den foldud'er, som du bruger af og til - hvad skulle jeg gøre? Og du har jo også altid sagt, at man ikke bare skal sidde med hænderne i skødet. Så jeg sendte altså Det af - sted, som du gav mig i morges, selv om det stadig er meget naivt, og for en sikkerheds skyld fik det lommelygten og bedstefars gamle haglgevær med - ja, jeg ved godt det lyder drastisk - men det *skal* gøres, inden det er for sent, det er jo mit liv, vi taler om, og hvorfor kunne Den ikke bare blive indenfor, sammen med mig som vi plejer, sådan bare at gå sig en tur, ja, jeg ved ikke hvad jeg skal sige, men nu håber vi på det bedste. Hvorfor skete det aldrig for dig?

cirkler om cirkler, alle disse veje, cirkler i cirkler, alle disse broer
den hvidkitlede er en prominent tilhører, intet er ham
ubekendt, og dog... hjemme ved sin gadedør, forudsat han nu også
behøver en sådan, kan han sjældent lokalisere sit
gadedørsnøglebundet - "jeg må have lagt det..." forklarer han
tililende fordums gående hidkaldt af hvinen, "jeg må have lagt
det..."

cirkler om cirkler i cirkler, veje i bro broer til veje

bringer De mig did, min Herre, til dette land af mange tunger, da er jeg prisgivet Deres tolkning, er jeg ikke? Og er det ikke den skinbarlige sandhed, at De, Deres så myndige fremtoning til trods, er stum, døv, og blind? Jamen, ser De da ikke min tvivl, mine lidelser? Så svar mig dog! eller gå. At leve i skyggen af det uundgåelige magter jeg ikke, forlad mig! mine øjne er trætte og tunge af mangel på søvn – hele den lange vej De ledte mig, sov jeg næppe en time, ja, knap en halv...

De ansføres af det flygtige, jeg ser det vel, men bittert er det, først at se det nu hvor jeg grænsen er så nær. Jeg havde håbet... men således skulle det ikke være, nej, det er det aldrig; jeg håber, jeg skuffes, den samme cyklus: jeg er der allerede, men rækker jeg armen frem, forsvinder den ind i et fatamorgana og kommer straks efter til syne igen. Således må det vel være – men De, min Herre; jeg beder Dem: Forlad mig nu. Jeg kan ikke vende om; og ej gå videre, før jeg har tænkt. Måske jeg først skulle sove en smule, jeg tror det ville gøre mig godt, ja, jeg skal hvile og dernæst tænke...

En marionetdukke, det er hvad De er, min Herre; gå eller bliv som De selv vil det, men lad være med at stå dér, som havde De ingenting hørt, sæt Dem gå i rundkreds stå på hovedet eller grav et hul med Deres bare næver; deri kan De placere Deres afføring, ja! jeg ér bitter, jeg undskylder, på vegne af mig selv, men kan De da ikke *venligst høre op med blot at stå!* en vejviser skal gå! det er derfor han er dét han er. Jeg kerer mig ikke om hvorvidt De går på indersiden eller på ydersiden af Dem selv, blot De lader mig i fred vend Deres ansigt bort! Deres øjne, så hvide de er, fylder mig med uhyggelige minder, og den vej skal jeg visseligen aldrig mere... nej, nu vil jeg hvile, gør hvad De vil, jeg skal sove, og sove længe

hvad ér egentlig årsagen til at De som en støtte blot står dér? Lider De af nedfaldne tarme eller har De ganske enkelt glemt, hvorledes man sidder? Måske De har gået for meget og fået rustne knæ, se, det er så enkelt hvis blot man øver sig nogle gange hver dag, man bukkes i knæene, husker at trække op i benklæderne først naturligvis, og rører derpå jorden med håndfladerne til en bunke af støv har dannet sig under huden. Det gør man nogle gange indtil... jamen hov! går De bare? Jamen... så bare gå, bare forlad mig, jeg som... nå, men, så kan jeg måske få lov at hvile. At tænke sig, at jeg næsten bøjede mig i støvet for ham; tænk om nogen i det samme var kommet forbi, hvilken ydmygelse havde det ikke været... Det var prisværdigt, min Herre, at De gik akkurat som De gik! Og derved sparede mig for ydmygelsens grønne umodne smag; måske jeg burde løbe efter ham, og åbent takke ham, vise ham at jeg ikke er den jeg har givet mig ud for at være, at jeg kan være ædelmodig, blot lejligheden byder sig? Nej, han er langt borte nu,

det er bedre, måske bedst, at blive her, og sove, forsvinde, indtil jeg vågner igen.

Måske jeg er vågen i mine drømme, vågen og utræt vågen og talende, måske jeg dér evner at skabe fatamorganaer, at slukke min tørst, min umættelige tørst

Kære Ophav,

under denne rotation blev alle sendt tidlig hjem fra spredning, fordi generatoren uden forvarsel begyndte at producere stenøkiske mønstre i centralmatriksen. Fekten nærmest stivnede af irritation og hvæsedede til alle (så den i krogene ivrigt omdiskuterede semipermanente egodefekt tydeligt stod frem), at dét ikke var sket før i hans/hans tid som Fekt, og så kunne vi i øvrigt godt glide hjem, så teknikerne kunne komme til. Ekstra fritid for første gang i jeg/vi ved ikke hvor mange omløb; jeg/vi følte mig/os lykkesfri – behandlingerne har taget effekt, dét er tydeligt – men se om rotationen skulle slutte dér!

Vel hjemme efter en herlig tid i en ubelastet transporter gik hænget fra min/vor bevidsthed – H med bøn at takke derfor – akkurat som det gled fra kuben. I én sansning gik det op for mig/os, hvorfor Gis-mo gennem den senere tid har fået anmærkninger med hjem fra sensi: H bedre det om ikke tri'kommen var sat på højopløsning over hele hulen – blæse være med prisen; som du/I ved, modtager selv nye spredere reduktionsbelønning p.g.a. byrden – men tænk om ikke mit/vort nydelige afkom lå helt sammenrullet, alt mens Voksne Gozznveer lagvis flød sammen overalt!

Jeg/vi tilstår gerne, at jeg/vi følte en vis irritation – ud over at Gis-mo havde slukket alle udefelterne (og du/I ved jo, hvor længe det tager at opvarme dem igen, når der som nu er begrænsninger på indtaget), er det mig næsten umuligt at fatte, hvordan disse nonkinæstetiske programmer kan øve tiltrækning på noget præmieafkom. Kunne du/I forestille dig/jer at blive rørt ved af en af disse fede Vorbrezchneer? Ialfald jeg kan ikke, og her var der to – som var så gennemført åbenlyst hypnotiserende og anti-sensi, at selv gentagne strygninger på en af de medvirkende Voksen Gozznve-Tri's virlbrul, med kauti som virkede totalt kunstklamme og -slimede, ikke magtede at få tulbrahårene på hans/hendes/deres øptyr til at bevæge sig så meget som én nervecellebredde.

At noget havde gæret et stykke tid, var ikke undgået min/vor opmærksomhed – men dette kunne jeg/vi næppe have forudset, og jeg var derfor lige ved at give lyd til væmmelse (ja ja, jeg/vi ved godt, hvad du/I vil sige), men jeg/vi kom mig/os ret hurtigt, og indså da, at dette afkom af vores turl måtte have ramt sin skyfase – et kvart omløb tidligere end forudset! Hvem kan man snart stole på?!

Så, i stedet for at pådrage mig/os min/vor behandlers lukkede hæng, omsluttede jeg/vi Gis-mo og overøste den/den med de bedste af de rareste indledende forhandlinger, som du/I har lært mig/os – “vor turl's allerfladeste afkom”, “H's velsignelse af dine/dine vrotbluffers gennemsvning er et fredeligt liv” og “krads knopperne af min/vor votsjna og smerteafløb” – men også andre. Dig/jer takker jeg/vi for undervisning og omsluttelse, for se om ikke Gis-mo kom til vores turl – og ikke blot oplevede en fredelig absorption – men også delte sig, så jeg/vi nu er 3/6 i helhed. H være priset i evighed.

Hvad angår spørgsmålet om hvorvidt jeg/vi skal afvente Helhedsbedømmelsen, eller ganske simpelt stoppe behandlingerne nu, overvejede jeg/vi at drage dig/jer ind i det som rutinemæssigt delansvar – men afstandene er så store, og din/jeres beslutning ville ikke kunne nå frem inden næste forsamling. Så hermed sagt, kære Ophav, at jeg/vi, som et resultat af den gammelkendte utålmodighed, muligvis er enten termineret eller hævet til Moderkødet, når næste gang du/I hører nyt herfra. Men så har jeg/vi-os nået at leve en lykke, som bliver de færreste til del.

Dit/jeres for livet
taknemmelige 3. afkom,
Mol-ar

Nogle gange elskede de. Andre gange kneppede de – vildt på køkkenbordet (såfremt naboerne, Edna og Wilt Lewishton, ikke var hjemme), eller på gulvet, eller på sofaen, eller hvor det nu skete når det skete. For det meste bollede de; en smule mekanisk, men dog med mere end en rest af kærlighed i hænder og halvsvedende kroppe. Spørg Joe Lynne og han ville aldrig vedgå, at han kedede sig. (Ikke fordi nogen i Dearsville kunne drømme om at spørge; det var snarere det, at han aldrig havde overvejet at indrømme, at han kedede sig). Men når han af og til efter en tur med Lorna, hans kone gennem seks år, lå og stirrede op i det råtslebne andensorterings plankeloft, med halvt åbne øjne på dets bølgende konturer, vaselineslørede af røgen fra pall mall'en, kunne han pludselig få en smag i munden, en smag som af gammel fisk. Og da ville en landevej støvet af mangel på regn og bølgende af hede med usvigelig sikkerhed manifestere sig i den anden halvdel af hans synsfelt på indersiden af øjenlågene og efter en tid strække sig gennem cigarettågerne som en svævende bro for at opløse den dobbelt rockwoolisolerede plankevæg og erstatte den med en horisont, bag hvilken alt kunne ske

Luftigt så byskabet sig bestrøget. Disse hofter var kapret, klofast frarøvet undertøjsgenkendelse. Skamløse læber og hvid mosaik fra den Blå Moské. Vingeløs slipstrøm. Mon ikke hun var langt fra hjemme?

Den hvidkitlede blikfangede hende. Var hun han? Hjemrejsens imperativ dykkede for at se. En jomfruelig brise topografiserede hans ansigt i kjolestof. Hun var nok langt fra hjemme, men dét kunne ikke afkræftes.

Allerhelst lå han vel i kølvandet på en af dem, der rimes på kan. "Drager på himlene", mumlede en sådan, der tydeligvis var adverbialt uimponeret. "Drager på himlene". I én uendelig strøm. Som om denne ikke allerede var hjemme.

Den hvidkitlede begræd sit væsens utøj, og en bænk slog ham ned. Manglen på sjælestrygninger fik alt til at bølge, og den hvidkitlede følte landet kalde til sig. I det øjeblik blev nøden størst, æoner måtte rømme, og en baggårdsindgang vinkede ham ind. Dér var åbning til himlen.

Hér lod han vandet få frit løb, og så strålen flade ud og slange sig over slagget efter et byuroligt bål. Hér var en definitiv erindring. Dén skulle ikke ændres på.

Manden i den hvide kittel følte sig tidløs igen. En jet lagde tag på byen. Det blev nok nat en dag.

Lyden spilede det lille rum ud og svøbte sig omkring ham, klemte ham tæt ind til rebet, som det gled gennem hans hænder, rolige fingre ventende på den lille knude... og så svingede instinktet med, lod ham fange den og gribe fast om rebet, og med en successiv fast og dog afslappet bevægelse fulgte hans arme, så krop, med op.

Ved perihelium syntes det som var han tvunget til gentagelse, som stod han i brøkdele af et sekund ventende på gulvet underneden, årene præsente, kroppen i beredskab... og så fløj han, Alice'sk, ned gennem det smalle tårn, også denne gang uden at erfare om det var et viljesaktiv eller vægten af hans krop, der sendte rebet nedad, og knebelen frem til et nyt møde med den gigantiske bronzeklokke.

første dag

Ujordisk; det er vel næppe muligt at forklare livet om bord på anden måde.

Mange gange tidligere har jeg forsøgt at skrive mig til min egen position; de foregående sider tynges af formodninger og fortolkninger. Men hvornår jeg helt præcist begyndte at kigge langt efter kaninerne som kom på dæk, og hvornår min hunger atter stoppede, kan jeg intetsteds finde omtalt – og dette kan vel stå som et passende eksempel på typen af dagbog, jeg har ført. Og som forklaring på hvorfor jeg nu kaster de foregående sider til vinden og kalder denne dag for den første.

Ujordisk... ja, måske. Hvad skal man kalde livet om bord, når om bord er alt der er? Jo, jeg kalder denne dag for den første, og ja, der ér mindelser til noget tidligere, men hundredefemogfyrre dage med vinden og regnen og solen og havet som eneste bevægelse har givet bevægelsen karakter af væren, af stilstand og hele. Hundredefemogfyrre dage, med én endeløs strøm af måltider og registrering af sult, har af dette virvar af kompromiser smedet et slægtskab med livet selv. Ifølge Noah, der som den eneste af menneskene går i lasten, har hver eneste sjæl afmærket territorialgrænser med stor largesse, og nyder nu den sjældne luksus på eget domæne at kunne byde grænseoverskridere velkommen, som i tre mundfulde ville kunne gøre det af med den gæstfri vært.

Drikker elefanterne og hyænerne te? Spiller natsværmere og pungrotter terninger – jeg erindrer i begyndelsen at have stillet mig selv disse og andre tåbelige spørgsmål. Den gang gik selv ikke Noah i lasten; der herskede en slags udtalelig overenskomst dyr og mennesker imellem: menneskene blev i kahytten og passede deres og lod dyrene i lasten om at klare sit. Om verden på denne vis er blevet berøvet et par arter, skal jeg ikke kunne sige – men jeg tror det bundede i en forventning om *senere*. At mange følte, at *senere* næppe var et ubetinget lykkeligt løfte, og at barnsliggørelsen af et eller flere dyr, selveste grundpillen i menneskers betingede venskaber med andre arter, når der *ingen* mangel på føde er... at denne omgang *om bord* næppe var en god idé.

senere

Senere! Det ligger som en blid tåge over hver dag – at der findes noget, eller snarere, at der *engang* fandtes noget, som kunne give indhold til "senere". Men tågen er blid og gennemsigtig og formørker ingen sind.

Det regner ikke nu; her er så stille. Fra min lille kanvashule her på toppen af kahytten kan jeg i ro og fred observere dyrene, når de ad den spinkle trappe og smalle luge kæmper sig op fra lastens dyb for, som jeg, at nyde havblikket og synet af de konstant fremdukkende spiraler i det strømfyldte vand. Det er beklageligt at trappen måtte antage den nærmest interimistiske udformning, som den har – nærmest eftertankespinkel og ved første øjekast bygget om bord – men der var jo ikke mere træ i nærheden, da det begyndte at regne. Jeg ved ikke... måske vi kan gøre brug af noget af agterrælingen, forstærke trappen og gøre den og lugen bredere, således at også elefanterne kan komme på dæk, hvis de har behov derfor. Jeg vil prøve at spørge Noah – men han er blevet så fraværende på det sidste. Måske det er bedst at vente til hans blik klares – hvis det da overhovedet sker igen.

Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, om hans tidligere vished og tro på senere har lidt et knæk. Han går omkring som om han alene ved at udskyde alle øjeblikkets fordringer kan trække sin fremtidsvision op af vandet. Efter godt tredive dage om bord løsnede han surringen på roret, men efter blot nogle få dage overlod han styringen til mig – jeg, der dengang som nu ikke aner hvorhen vi er på vej, og derfor konsekvent surrer roret, nårsomhelst vindforholdene tillader det. Noah har intet bemærket. Han kommer slet ikke i styrehuset mere, vandrer blot hvileløst omkring og bruger mere og mere tid nede i lasten sammen med dyrene – ikke, at de synes at tage ham det ilde op – men hvad er der sket ham? Hvordan kan et udeblevet "senere", så diffust og så vagt i sit omrids at selve visionens ophav ikke magter at forklare det, gå i knoglerne på samme vis som for megen kaffe og te kan det? (Jeg har forøvrigt forlængst drukket al kaffen – sørgeligt). Og flaget? Flaget har været hejst i over hundrede dage nu, dag og nat. Mon dog ikke han vil med ud i jollen en tur? Fange nogle fisk. Kun ham og jeg. Se på arken i stedet for på havet. Få lidt afveksling – hvis han ellers kan holde til at sidde stille. Jeg vil prøve at spørge ham.

Han fejede mig blot af med, "hvem sidder, når andre må stå?", og jeg var ikke i humør til gennembryde hans kryptiske facade. Hev i stedet flaget ned, og brugte min vaskeration vand til at skylle saltet ud af det, så det kunne blafre istedet for at stritte. Nu, hvor det ikke regner så meget, har jeg taget initiativ til rationering af vandet – til mad og drikke, bad og vask, tomme tønder har vi nok af – men fortsætter regnen med at tage af i samme takt som i de seneste 10 dage, vil jeg vist i stedet være nødt til at bruge af min baderation. Det smælder i vinden, så det er en fryd. Jeg tror, jeg vil hive det ned ved solnedgang, uanset hvad Noah så end måtte sige. Der *må* være grænser for, hvad han kan diktere sine medpassagerer. Det er ellers et flot flag. Jeg har selv lavet det: en gul sol på rød baggrund. Det fylder mig med stolthed, at farven holder trods den megen regn. Men det er der vel en slags mening i; måske en form for kompensation for alt det vand fra himlen som Noah i begyndelsen

priste og kaldte en nødvendighed, og nu næppe kan forbande nok; jeg ved det ikke – men jeg kan godt lide mit flag. Uanset jeg stadig ikke er helt klar over hvorfor jeg vævede det. Lyden, måske; den smældende lyd af vådt stof, der vender alle nye ansigter og hoveder på dæk bort fra det uendelige hav, henleder opmærksomheden – igen og igen – på det uundgåelige. På horisontens højeste punkt. Horisonten vi sejler på og aldrig nærmer os.

Jeg har besluttet, at hvis Noahs senere eksisterer, og de dér sælger kaffe i glas, vil jeg have det største de har, fyldt med tyk, krydret, dampende sød og sort kaffe af den slags jeg aldrig fik, fordi jeg fik den hver dag. Og aldrig igen drikke te, som den jeg drikker nu: tynd og uden sukker. Men jeg må indrømme, at der er noget helt specielt over at dele sin sukkerration med en giraf. Nej, Raffe, du kan godt glemme det; der ér ikke mere. Raffe er nu også den eneste, der kan nå op.

Solen synker hurtigt nu; himlens rødme står til mit flag. Ikke en vind rører sig; mon jeg skulle pille det ned? Men jeg er træt som efter en hård dag ved eskrementspandene. Måske jeg bare skulle lade flaget være flag, og så sove heroppe i nat? Ja, hvorfor ikke? Det kan godt vente til i morgen.

Farvel. Den hører aldrig op. Jeg ved ikke hvem du er. Det er også lige meget. Det er *dine* tårer, jeg græder – ved du det? Patetisk, synes du sikkert? At jeg kan tro at græde Dine tårer? Ikke? Har du nogen sinde fløjet, har du? Lettet fra Jorden, op, ved egen kraft, hævet dig, løftet dig – og fløjet? Det har jeg. Jeg har fløjet. Med stolthed og igen: Jeg har fløjet. Og jeg græder mens jeg flyver. Fordi det er så smukt, fordi Du er så smuk, herfra.

vil mand trødde erd i sit liv, må mand oble svømme. Ja, svømme. Svømme ultrablitzen, når stængerne bli'r for hårde, svømme mod runderne og deres molide frensfarer, også om det søer gud over troster eller andre, svømme i al slags rejn og jømme. Bare svømme. Men det højer grot. Grot & blenkerlo. Og nester er der nied kære Kære, mand er bare Sig, "sig Sig og mig, men ikke jeg" kan mand godt fletse, mand er olle Sig. Tungt. Tungt, æble.

Der er ikke så helvedes meget at stille op - det er næsten som en sygdom eller en gud, bleggul til tider bronzeagtig glødende, af og til så intenst, at det undrer mig at ingen føler sig blændet, når de ser i min retning - men måske dét er et endeligt bevis, som jeg længe har tænkt, for at der ingen kontakt mellem vore forskellige individuelle verdener er, end ikke visuel kontakt. Kontakt overhovedet. De går og står og sidder og rører i deres verdener, men jeg ser kun min verden, som den ser ud inde i mig, og de ser kun deres verdener, som de ser ud inde i dem, og der er ingen faktisk berøring, kun de manifestationer vi låner af hinanden og omgivelserne, som tidligere tideres gentagne spejlinger har lært os at se, at genkende. Men hvad det er vi ser, hvad de ser, ser ingen, altså forstår, ud over den enkelte, for sig selv, i sig selv, alene og ude af stand til at leve uden tillid til egen version, ude af stand til at dø før nysgerrigheden, trangen til mere og andet er stillet eller kroppen opgiver sin enhed, eller remmen ryger af, ubemærket.

Måske det er et bevis på kontaktløsheden, at selve ordet lader sig skabe - at ingen kan se gløden i mig og blændes derved, måske vi alle gløder, måske det i virkeligheden er alle der gløder, i varierende styrke og farve, men en brist i modtageudstyret er opstået med tiden ved regulær overbelastning, og når vi ser noget gløde, tror vi at se noget som tilhører os, noget som kan forklares eller ikke forklares, men bestemmes over som det passer os - vi tror at have skuet en stærk og livsduelig kraft og fryder os i hemmelighed eller fuld offentlighed, som det passer os, over vores egen sjæls styrke og dygtighed i denne genkendelse... eller vi ser os selv hævet over dét, og "vedgår" os at genkendelsen af det stærke og strålende naturligtvis kun er et udtryk for egen længsel, det man mangler eller savner at kunne. Og man er så ærlig, man er så oprigtig og imødekommende og så fuldstændig forsvindende, at det er til at brække sig over, og man er ved at brække sig at angst for at man aldrig vil nå at føle sig lykkelig igen, inden man skal dø, og man er bange for at komme til at misunde det glødende, mennesket med to eller flere skygger, men det er allerede for sent, misundelsen er allerede sat ind, ordet har ligget og modnet i kroppen og folder sig nu ud og identificerer sit ophav, man er begyndt at dø, man ophører med at søge nye spejlinger og forkaste de gamle, man dør, langsomt mens misundelsen klækker i kroppen på een og sender nye æg rundt med blodet, inkubationstid: efter behov.

Måske gløder vi alle sammen, ikke kun jeg, eller måske gløder jeg slet ikke mere. Nej, måske gløder vi alle sammen, men vi er vant til skæret, det er vokset med årene og ikke til at forveksle med rekapitulerede barndomssommerdage ved stranden, men det er overalt selv i mørke og fylder alle mellemrum og vi bevæger os gennem det som erratisk styrede solsejl i solvinde forhindrede og

drevne - måske gløder jeg slet ikke mere, men er et vaccuum i bevægelse hvor der skulle have været en erkendelse af vind, og jeg tager mere med end uglede frisurer og matematiske teorier, jeg suger tilliden til egne sanser fra de som kun kender vinden, og de andre suger jeg ikke fra, for de kender mig, i alle mine former... et vaccuum eller et sort hul der bevæger sig mod sin egen destruktion i en hastighed proportional med mængden af den indtagne korrekte føde, sorte huller vil ha' mer' mer' mer'

Måske er såd'n et fattigt ord. Måske er kun til pynt. Måske på lampehylden, klods op af moster og nær ved gravhunden "Fix" fra '53. Måske mellemrummene kunne blive en smule mere symmetriske. Fix tigger for evigt om en kiks, moster ligner sig selv. Desværre.

jeg må sige, at det opstår så tit, at det næsten forekommer mig en anstrengelse at bemærke det... hvorfor jeg skulle? Fordi det forekommer, naturligtvis. Det kan da vel ikke være så svært at forstå? For eksempel... glemmer De aldrig Deres paraply derhjemme, og straks De når til busstoppestedet begynder himlen at regne? Og bussen vil da efter al sandsynlighed være flad eller nogen har taget trafikbølgedepardementet som gidsler og tvunget alle lyskryds røde - kender De ikke det? Ikke det!? Jamen, så har De jo nøjagtig, hvad jeg taler om: Deres manglende forståelse *alene* underbygger eksistensen af det uformindskelige, vi formgiver ud fra behov, der aldrig har kendt en prototype... det forstår De ikke? Jamen, se Dem dog omkring, menneske... eller ér De et menneske? Skal jeg svare for Dem, eller vil De selv? Nej, nej, nej, der er overslethovedet ikke noget selvfølgeligt ved dét! Se nu blot mig: *Jeg* er et menneske. Er De så helt sikker på, at De er det? Nej, der ser De selv. Gå hjem og tænk over det. Og hér - De kan låne min paraply. Men jeg vil gerne have den igen, snart... hør, hallo...! børn leger altså dér!

vi har et hul i september, og et hul i marts

det er dér, vi lukker fårene ind

de er der altid, når vi vender tilbage

de er der, og bjergene

mine arme ligger overkors

fingrene nuldrer den nøgne hud dagen blir længre solen tilter

jeg venter, kvalmesyg

vi har et hul i september, og et hul i marts

det er dér, de lukker fårene ind

manden gennem kvinden søger at forblive hel

Den hvidkitlede er vel for ingenting gående, men nu gribes han foruroligende. Han går i stå.

Han må straks gribe til nødværge.

Den hvidkitlede trækker gåtøjet til sig, en gåflade granskes: Ingenting dér. Ikke helt beroliget gentager han proceduren med det næste ben.

I al ubemærkethed giver forbløffede forbipasserende muskler, sener, nerver eftermiddagen fri. Vel har de ikke gjort dét før.

En stund lader sig brakke. Manden i den hvide kittel er opslugt af manglen på noget som helst, og de forhenværende forbipasserende, nu comatøst fikserede, er at finde snart i tunge, vidløse klynger, snart alene som stimer, ude af fokus, stirrende.

Nu mærker den hvidkitlede grebet slækkes, ender afsøgningen afsiger dommen: Ingenting dér. Ingenting dér. Og dér, ingenting. Sætter sidste veltfredse fod til jorden for at fortsætte mod næste skridt.

Æoner står og stamper, de implicerede eks-spektatorer smelter sammen, have. Vuggen, det er hér.

Lige med ét er den hvidkitlede tilbage, noget manglede i hans dag. Han øjner nu, og besynger, den smukke komposition, øjner en dag fjernt fra stræben, fuldender således befriet det kompulsive værk ved ingenting at placere øverst.

Nu veltfreds, følger manden i den hvide kittel atter vejen på vej. Mindet om hans indsats suger lyden af hans skridt. Ingenting stråler. Vugger.

man sidder i cirkel og føler sig. Rene. Mere end én, flere, deler sig igen. Igen. Er altid, ligefuldt, flere end de der nægter sig andel. Man er optaget. Man ryger. Man drikker. Man spiser, evigt opslugt af at pege, væk fra cirklen, man flytter sig ikke. Cirklen skal væk, mumles man, opløs koret, helheden, det fælles incitament til at pege. Jeg lyder, hør selv.

I det tilstødende kammer skiller en karakter sig ud fra skyggerne... knivsensskarp. Blændende. Initiativtageren, det er mig. Den Kontrollerende. Mig. Mig! Men vi, der sidder med ryggen til, vi ved bedre. Og tænker det.

Dét var så dét. Men det havde ændret sig. Det var i bevægelse.

(man tænker ikke; man peger).

inde bag tykke mure; der kan den ordnes, få den behandling den fortjener; her kan den skribe og kun murene vil høre den, ja, skribe til luft og skrig bliver ét, til skrig og krop løber sammen, til krop og luft i forening bliver et kubisk skrig som presser mod murene presser, til noget giver efter og befriet lukker skriget velkomment ud

kynde

for den tid alle forlader
for det vejr som bringer længslerne
frem
for skridtene som tages i gruset,
tung og snarlig dans

kynde

for hver en tanke, hvert et spind
om nye dage, nye måder
for at finde meder frem
og skære vandet til glas
for at finde styrken til at sige farvel

kynde

for at vende 8, se den ny dag, året
for længslerne, i rem og sele, elastik
for dødens vej som den ser ud foroven

kynde

for at tro, trods alt
for at samle dagen, give skyerne
og solnedgangen fri
for den tid som bruges på
at elske det uforståelige

kynde

for usikkerhed, "kommer alt som det
skal?"
for værk, for smerte og jordløshed
for uforklarlighed, paradoxet,
den største kasse

kynde

for at ville
for en mor som vil være jomfru igen
for den blæst, som løjer af i et smil

kynde

for de rødder som forbliver

for at høste i det rette vejr
for den første frygt, den gamle sjæl,
som ser og ved

kynde
for, på regnvejrsdage, at holde ud,
igen,
fast på nu
for løgnen, forbandelsen, hadet
for tilstrækkelighed, dét kommer,
som kommer, ét liv er højde nok

kynde
for manden som vælger
for sot, og for sårbarhed
for den som vover,
som kløver med det gode værktøj

kynde
for svanesang, solopgang, i dag ér det
hele
for minderne, for ar og ve
for solens styrke, ni minutter i det
tomme
rum

kynde
for æbler, kynde for æbler altid
for at kunne le, at græde, være tavs
for gentagelsen, gentagelsen, at
gentage,
igen

kynde
for forståelsen, indre forbundethed,
det aktive værd
for: "at leve som det føles"
for at være alene, dyrets ensomhed,
i flokken en løgn

kynde
for det første blad, den første tanke,
rigtige tro
for mørket, mørke

for at brænde, dét brænder,
det har brændt, og samle ved

kynde

for at spørge, og få svar, varme
for den lange vej og tørst til tiden,
medbragt vand
for lukkede øjnes stille magi

kynde

for at turde elske, og at vente ligeså
for ej at vente, ikke sætte komma, tøve
for årstidens sikre, er de sikre, kys

kynde

for dét levn, dén erindring, affald,
affaldighed
for tabet af varme, af tid
for slangevej gennem blæsten,
gennem høsten, gennem gennem, igen

kynde

for at holde fast
for sansernes bedrag og nydelsen
derved
for himmelhvælvets lim,
en smag af lykke, harpiks

kynde

for træthed og elende, værge
for at holde fast, og fastere
for at skære, snitte, slå og slås, og
blods S

kynde

for at have spist den sidste friske frugt,
kun tørre tilbage
for at sejle, at ro langs landet
for at vise tænder, holde fast, bide

kynde

for at tro at vide
for at vide at intet vide

for støvlefedtets harskhed, musenes
sult

kynde
for opbrud, for død
for listen og for list
for retten til selv og sig og sin

kynde
for at slække grebet, slække
for naturens tanker og de ormstukne
tænder
for den våggen, som intet kender, intet
ser

kynde
for tåbelighed
for gevirer, gevirer, som forvirrer,
med takker på og alt på ét brædt
for farvel og farbar vej

kynde
for igen
for igen, og atter
for pudsighed, egern for eksempel,
nytårsdag, med nød

legemet svømmer akkurat uden for synsfeltet. Det er ankommet som så meget ankommer – pludselig til stede for en bevidsthed der registrerer en bevidsthed og en ankomst og bevidstheden om ankomsten af bevidsthed om ankomst af bevidsthed om ankomsten af bevidstheden om dette legeme denne bevidsthed ikke sig selv, men nu har jeg ignoreret det en tid for dén afveksling at give lidt baggrundsviden, spille med fornuften for at afstive min selvtillid forud for det egentlige møde, hvor jeg en tid må nøjes med blot at sanse, mærke legemet i mig
nu nærmer jeg mig. Jeg nærmer mig. Slipper taget, processen går langsommere, mit hoved skråner, som for at lytte, og jeg er i færd med at dreje mig rundt, vende mig mod det

enormt

her er så stille som ved en svensk skovsø henunder aften, solen går roligt ned fuglene kvidrer og synger den på vej græsset gror mod i morgen årer fanger ugler og håbløst forelskede blikke stjerne fører rundt og rundt og knaser sprødt af nåle, en skovsø fuld af stjerner omgivet af verden, en skovsø nær en by, en befolkede by, med en biograf, en by med en motorvej, en by med seksten tusinde vækkeure der kalder til vækkelsesmøde
indtil køleskabet begyndte, hvorfor jeg altid skal videregive disse særlige, mærkelige stemmer, ved jeg ikke. Må fjerne mig. Stoppe, må stoppe

Ser du dem dernede? De bryder op fra lejrålene, de er blevet trætte. Gennem grenene dér – ser du to, som allerede hvileløst traver rundt? Gør du?

Vi bliver også trætte engang, du og jeg. Du først, måske. Sindet lammet af tvivl, dratte op at stå for ikke at falme, leve med frygten, evig angst for at falme. Blive vaklende stående og lede i lommer og taske for at hør! griner du? Finder du disse... mine... synes du det er morsomt, som jeg giver mig hen? Jeg ved nok dette fag ikke agtes, men lurer, det skal du blive, og god tillige, skal jeg nok sørge for. Lurerens første regel, sig den efter mig: Fra almagt til afmagt er lureren på vagt

Hvad det betyder? Jamen, har jeg da intet og hold så op med at fingerere ved de grene! Har du måske ikke bedre at tage dig til, synes du? end at vise det grønne interesse. Det kan du gøre i din fritid; når du kigger bort, skal du se intetheden

Hvad du egentlig gør her, fatter jeg kun med besvær. En ung mand som du burde have visioner... frem for denne påtagelse af det uafrystelige. Sejle de langstrakte sejlrender og pege næse af det træge. Lade dig indhulle i lyden fra en uforståelig tøs' blodrøde mund. Overstå søslag uden skibe sigtet på horisonten. Spejlvende en agtet borgersvend på ordentlig manér... og ikke hænge halvt flæbende i en rudimentær udkigspost med øjnene rettet...

Indad!

Dreng! hvad tror du, det er du laver? Er denne beslutning, ja, din fremtid dig ganske uvedkommende? Vil du at andre skal gøre en ende på den, før den endnu rigtig er begyndt? Er ikke din krop og dit sind til stede med formålet at spejle lure våge vogte og passe på? Og er ikke denne din første vigilie et spejl af din fremtid? og ikke noget karnevals vrængbillede, som det du så ivrigt frekventerer ja! jeg ved besked med dine eskapader, mig narrer du ikke jamen... så se dog væk dreng! hvorfor

Hvad du håber at finde i mine øjne, finder du ikke; som dine ser, ser *de* ikke. Engang gjorde de... da de havde samme alder som du. Men de løsnede sig fra cortex, og har sidenhen levet et... liv, må jeg vel næsten kalde det, i hvilket jeg næppe tager del; jeg bringer dem, lukker dem, hviler dem og skyller dem. Masserer dem, når natten er for mørk, eller ålene ynkelige små og lyssvage

Føl på dine øjne, dreng. Mærker dine fingre som mine på mine, hvorledes mørket længst inde bag dem hærdes og størkner, fortæller om grå som om en farve du hidtil aldrig har set, eller bemærket?

Mærker du dét, dreng?

Så nærmer du dig denne aften afslutning og læg nu det blad fra dig; væn dig som jeg til dine beskuede... men lige nu ser jeg dem ikke, sig mig... vandrer de alle hvileløst rundt i kanten af lys? Det gør de? Så har vi gjort vort arbejde dygtigt og godt

Så... se nu på mig, og glem, glem hvor du er, for nu er du her, og nu skal vi gå

måske forstod jeg et øjeblik noget
måske var det kun reklame

før det blev for dyrebart at lade sig føre, lod jeg mig føre, blev jeg ført – hukommelsen mindes det som en nedstigning gennem bjørnehuler – det kan *vel* tænkes – ind i det sorte hul, fra knasende levende jord til evighedens holdeplads, fra dalen til bjerget og grotten, fra duftende sommer til lugten af dyr - og ned – gennem mørket i hånd på én, gennem åbningen, gennem mørket, ind, gennem, forbi, gennem gennem og ned – i hånden på én – fri og villigt ført

som var den en hånd jeg altid havde kendt, og aldrig, aldrig havde kendt og altid, altid og aldrig studerede jeg de slanke, næsten musikløse fingre, neglene firkantede og rene og glemte af jorden – denne hånd, som intet vidste, men blev fugtig af anelse og alligevel vidste – fordi den var af gammel æt, ældre end ordet, ældre end ja og nej, et ægte barn af formål, og vilje, og

denne vej, som var hendes, og dog ikke hendes, håndens domæne og dog en løgn, en anstødelighed som burde have indgivet min hud fornemmelsen af spyt, men i stedet var et køligt kærtegn, en dæmpende iverens sved, favnende mig, forstående vi var jo sammen

forbunden stolede jeg

den gang, før hånden, havde jeg mine egne hænder, jeg bordede rask væk hvert skib, som anløb havn, hvis ikke fysisk så i tanken, i drømmen og visionen om bording og udforskning og lastrum fyldte til randen med alskens nyttigt og lækkerier fra fjerne verdener, begærede kun det, som ikke lod sig åbne, det forbudte, det skjulte det ufortoldede – udforskede og forlod. Så lagde *hun* til

nej, hun steg op af havet som en underverdenens killing, et uskyldigt domesticeret rovdyr af uhyrlige proportioner – rakte mig hånden skød ryg – rakte mig hånden, da vi havde leget mine lege, og jeg takkede ja – den var aldrig fjern, hånden, den nærmest lå i blodet, lå i blodet

og der er en nedkørsel et sted, en motorvej med 23 baner, hvoraf de 22 rask væk benyttes til sindssyge formål, mens den sidste og midterste forbeholdes det unævnelige – og her gik vi, uden modfærdsel, side om side, jeg et halvt skridt hurtigere, og bagefter, med hånden i hendes – og her går vi, og landet snævres ind og bliver mindre og mindre for hvert åndedrag fra min værkende brystkasse, for også den har bo i tanken og det er savnet jeg indånder – savnet er permanent

og der er ikke megen ild at udtrække, kun længslens farver og følelsen af indre tyngde faldende, mod solar plexus – og ude, det tomme rums hvirvlen i alle retninger fordi ingen er ned-ned, rigtig ned; til del bliver kun en tilfældig gravitation og kortvarig drabant-tilstand omkring et afsondret legeme; så frigørelse og ny bane, såkaldt fri-svæven i Universet, fastholdt af lovene og oghånden

hånd, jeg godtager dig

hænder, ur-hænder, mand og refleksion, mit fremtidige valg

Jeg drømte mig en drøm i nat – en drøm hvor ingen ord var til. jeg havde spist dem alle og alle forstod mig fordi jeg havde været så sulten

jeg drømte jeg fløj og at min kvinde fløj med mig – vi rørte ved himlen og borede tunneler i jorden. vi legede mellem solen op og solen ned

jeg drømte jeg kørte i rasende fart på min hvide ganger – ud til tårnet for at redde hende fra branden. hun ventede i det øverste tårnvindue og kastede sig ud da jeg kom. jeg greb hende sikkert og præcist

jeg drømte der var børn på gaden foran vores hus – de stod ret op og ned og legede dyr der venter. de var søde og sjove og tog sig selv meget alvorligt

jeg drømte himlen mørknede og at det begyndte at regne

jeg drømte min elskede min kvinde kom ud i regnen og stod og så på skyerne sammen med mig. vi holdt hænder når det lignede

jeg drømte der ingen smerte var. da vågnede jeg fra min drøm.

Op over stakittet, dansende hen ad havegangen, med et glas saftvand fra boden på fortovet i hånden, og græs og fliser bag sig plettet af sukkervand og gul frugtfarve, 70'er-musikken generøst delt med omgivelserne gennem det hullede betræk på en gammel hovedtelefonradio, han har fundet i en kasse i garagen og mirakuløst fået til at virke ved blot at hælde batterier i. "...And fire in the skyee..." Måske er det hele ikke så sjovt, som det ser ud til. Måske er dagene lige så lange for ham som for mig, men *hans* udnyttelse af det forhåndenværende søms princip blot bedre end min, fordi de fremmede omgivelser ikke levner ham andet valg.

Nu står han foran mig, øjnene er endnu lukkede; han har pejlet sig herhen med en flagermus' sonare famlen, og han hopper op og ned ude af takt med musikken, mens ordene formes på hans læber, som blev de født dér. Det drypper fra hans glasløse venstre hånd. I den knuger han en isterning, som han har tænkt sig at komme ind under min skjorte i ly af at ville have et knus; han har nået den alder, hvor han tror øjnene siger det hele, og leger derfor struds i lykkelig uvidenhed og armene på vej op til et onkelloft.

Jeg har tænkt mig at lade ham gøre det, og så derefter jage ham plantagen rundt, fange ham midt på græsplænen, på den varmeste plet, gnide ham med isterningen så han gys, og så kilde ham, først blidt så han ler, derpå hårdere, så han bliver en anelse bange og tror jeg vil gå over stregen, og så vil jeg gå over stregen og kilde ham lige præcis så hårdt, at de færreste drenge ville have betæneligheder ved at bruge dage på en udspekuleret hævn med risikoen for samme behandling eller det der er værre som primus motor. Men han skal få betæneligheder, og en sommer lang, for jeg vil slippe tøjret og proppe isklumpen ned i hans flapsede hals, presse den ned med to fingre til jeg er sikker på den sidder fast, og så vil jeg rejse mig.

Sitrende klar vil jeg stå og se ned på ham mens han ruller rundt med rædslen, og sidenhen, dødsangsten, malet i ansigtet og hænderne febrilsk, futilt famlende ved halsen, i munden, i støvet. Jeg vil gå rundt om ham, så jeg hele tiden har øjenkontakt. Jeg vil vende ham om på ryggen, igen og igen; nådesløst udsætte ham for den stikkende sol og mit foragtelige blik. O, skildpadde.

Og så vil jeg løfte ham op i min favn. Mens han endnu sanser vil jeg kysse hans pande og sige "så så, rolig nu. Nu skal jeg". Derpå vil jeg med et hastigt kast vende ham rundt i min favn og med en knyttet hånd og den anden til hjælp og et raskt tryk under hans ribben HUMP skabe overtryk i hans luftveje, så isterningen fløjter ud af hans mund.

Jeg vil sikre mig, at han trækker vejret, og så lægge ham på græsset i solen, og lade ham komme til sig selv og sin nye verden. Jeg vil observere hans forundring over dagen og solen og høretelefonradioen og oldemors forestående fødselsdag og hele

den lange skolefri sommer og lyden af plæneklipperne fra alle hjørner af verden og lugten af sukkersaftevand og lorten i bukserne og at han næsten døde og smerten i halsen og Angsten for første gang blive navngivne dele af noget større, uvurderlige dele af et liv, hans liv, og skjult bag gardinerne for panoramavinduet ud mod plantagen se ham i en alder af otte år begynde at leve, snappe efter vejret som en fugleunge efter mad, spejde omkring sig og langsomt rette sig op og samle sig, blive ét og fortrolig med sin krop og det den huser.

Da vil jeg banke på ruden.

Nej. Jeg vil ikke banke på ruden.

Det er en rigtig god sommer. Dette år.

“Manden som købte den blå hjemmegroede pyjamas bedes venligst rejse sig”.

Manden i den hvide kittel vender tilbage fra en lang dags rejse mod I morges, nu frygtløs i alle så henseender.

“Ønsker De frivilligt at vedgå Dem ejerskabet af den utilstedeligt tilstedeværende uden for bygningen på etablissementets område og til stor gene for det juridiske bagland parkeret dueblå Mercedes med soltag?”

Manden i den hvide kittel må et øjeblik fatte sig, ser ingen tidligere forudsætninger for besiddelse af omtalte automobil, men invilliger beredvilligt; påtale med så dejlig en røst lader vel ingen gå fra sig.

“De bedes da venligst forlade præmisset og omgående skride til ekstraktion”.

Den hvidkitlede skubber sig gennem rækkerne af købelystne, endnu uforkyndte kendelser; alle synes de at være ham imod – men hvem ville ikke også gerne eje en blå, hjemmegroet py? Tropisk simulation; vegetabilsk-animalsk seismograf; et panser mod natlige haglvejr af misundelige blikke; og nem at vaske, kun 30°.

Ved eftertanke, blot ikke den hvidkitlede. “Et impuls køb”, tænker han, genopkaster straks sin ældste erhvervelse på grænsen til døren, hopper i kittelen, går mod de uafmærkede båse.

en dag, midt på gaden i Magtenbølle, traf manden i den hvide kittel på manden i den hvide kittel.

Manden i den hvide kittel lindede på hatten.

"Goddag", sagde han, thi han var et høfligt væsen. "Har De og jeg ikke truffet hinanden før?"

"Go od da a", sagde manden i den hvide kittel. "Ha ar di i å åg ja ej ik kø trå åf fæt hi in an nan nen fø ør?"

"Det tror jeg, De har ret i", sagde manden i den hvide kittel og tog skridt til at haste videre.

"De e tro o or ja ej di i ha ar ra at i i", sagde manden i den hvide kittel.

Med begge hænder til hjælp lindede han på hatten og missede høfligt til afsked.

Herpå kunne begge fortsætte i deres respektive retninger.

(heldige hille mænd, at den hvidkittede var en automaton, tænker fortæ ælleren, der afskyr at gå hjem uakkompagneret)

deducere det uformindskelige af eksistensen af ordet
deducere eksistens af muligheden for deduktion
hjælpe nogen med at blive kørt over i regnen
indramme de affødte huller med rødt & gult kridt

Bilvragene blinker som hovedskaller, af geder og insekter rensede ned til sidste trævl, af syreregn og sol endeløst ombejlet, skal de bleges eller brunes, kranier, der blinker ind og ud af fase med her og nu – hvis ikke det er mig, som følger to tider, mig der skifter verden i blink, dér en række rustne vrag, dér en række kranier i luften, sygeligt på række, sygeligt dublerende sig selv endeløst, endeløst grinende, orden.

Regnen er på vej.

Det er ikke et spørgsmål om at se den, som mange tror. Vist kan man ofte se regnen, når den er på vej, helt ude ved horisontlinien; at skelne regnskyernes mørke fra tusmørkets komme falder næppe nogen svært; én fejlslået høst, én storvask eller et vigtigt stævnemøde spoleret af regnstorm, så er dét lært. Man vil se op af og til, hæve blikket fra sine sysler, fra sin skraben i jorden og røren i gryden og tænke, “nej, vinden er svag og horisonten klar”, og så vil man føle, at man styrer sit liv, er foran eller på omgangshøjde med naturen.

Regnen er en lugt.

Det regner altid et eller andet sted. Lugten af faldende vand kan fornemmes hvorend man kommer. En kraftig dame bevæger et korpus gennem verden og parfume fylder luften og gør det sværere at ånde. Der bliver mindre plads til ilten, lungerne arbejder hastigere, sveden bryder nemmere frem, jeg bliver nemmere liderlig, men har ingen kræfter til at stille nogen kvinde tilfreds. Luften skal sluges, når regnen nærmer sig, lungerne skal omstille sig til at ånde vand og ilte blodet ved osmose, kvinden skal tages overgivent, hun er min og jeg er hende ejendom, hun er sin og ingens, eksisterer ikke – som andet end duft.

Regnen er på vej, nu ser jeg den.

(Jesuz! Se lige at få gederne i bås)

Han rejser sig og sjosker af sted, humpende på den måde der for år tilbage kunne få det værste op i mig, men nu blot indgiver mig samme tryghed som årstiderne, gentagelsen, bevægelsen, der er gennemskuet. Jeg hælder halvdelen af kaffen ud og hænger kanden tilbage over bålet. Nu kan den nå at koge inden regnen kommer.

to er de tilsammen ét
som ser to
som er de samtidige
og dog evigt
ufuldstændigt een

der vækkes af en drøm
ved lyden af en cykelklokke
til en tid på en dag
hvor solen maner til skovtur
og utålmodighed til skrabe knæ
på grusstierne i skovene

mor er ikke så langt væk
i dag
ryger far pipe

rejser hen over ørkensandet i min runde bobleboblebil WRooooouuummm siger den når det går for meget op ad bakke og WIIIIIIHHHHNN når det går for hastigt ned igen og det gør det som regel for der er altid længere ned end op fordi det er sjovere at køre op ikke osse? der er den der kildrende næsten lige før man tisser i bukserne og bliver varm og våd-fornemmelse fordi man ikke ved hvad der er på toppen og på den anden side mens man når man er kommet derop kan se det hele ihvertfald en hel masse nej ikke over skulderen for der har man jo været men der hvor der ingen brede bobleboblebilsdækhjulspor er nemlig foran ens næse på sandet og en bred og lang og høj bakke at glæde sig til

solen skinner altid her for det er varmt og min bobleboblebil har vinduer at se ud af og blive varm på når det bliver for varmt inde under dem selvom de er farvede i både brunt og blå og jeg ligger på hjelmen foran og bliver venligt bagt og kølet lidt mens jeg hviler og venter på at jeg skal blive færdig med at vente og det er ikke lige helt og aldeles morsomt men hvis bare vinden siger lyde og snakker med sandet som den plejer selvom det ikke kan høres når jeg ikke venter så gør det ikke noget som helst nej punktum

vinden og mig snakker osse lidt sammen af og til en gang imellem og kommer med venlige lyde til at gøre glad for det er lyde til nemlig og ikke ord og sådan noget for de er noget pjat jo jeg spiser nogen af dem når jeg møder andre mennesker men de mætter slet ikke og der er ikke andre mennesker end man og jeg som forstår venlige lyde nej de tror at når man lyder som et æsel hiiiihr haaaahr så er man et æsel og så er man dum men sådan er det slet ikke for hvorfor kan et æsel ikke osse være glad og bare sige glade lyde sådan?

møder ikke mange mennesker her på sandet mens jeg kører og mens jeg venter fordi ørkenen er så stor at man ikke kan se det hele når man står på toppen så derfor er man nødt til at køre ned igen og op igen for så ser man noget mere og jeg møder mange på en top og vi siger dav og hej med dig og hvad har du set og så er der mange som siger Jeg har set det hele og så ser de meget store ud som om de ikke kan være inde i deres hud og peger hele vejen rundt i en cirkel og siger Alt det der er verden og så smiiler de og en gang imellem siger jeg Har du smilet til vinden og sagt glade lyde? og så kigger de sådan helt underligt helt mærkeligt på mig og huden på deres ansigter bliver endnu mere for lille er lige ved at sprække så de falder ud peger gerne ned ad bakken fordi de ikke vil se mig mere selv om de kan se hele verden laver underlige lyde som ikke er glade nej slet ikke glade

ét menneske har jeg mødt to gange og han sagde hver gang præcis det samme at han kunne se hele verden og at jeg skulle helt og præcist lige nu holde op med at lave lyde i hans nærvær for ellers kunne han ikke koncentrere sig det sagde han og så synes jeg det var synd at han ikke kunne være som han gerne ville være fordi jeg var dér og var som jeg er så derfor kørte jeg væk fra ham i boblebobil bilen så hurtigt at det næsten lød som vinden men jeg glemte helt og det var synd at fortælle ham at verden er stor og at bakken han stod på første gang nu havde flyttet sig som bakker gør men hvordan skulle han osse kunne forstå det når han ikke lytter til vinden?

det bliver meget mørkt i ørkenen af og til og meget koldt og så er det absolut og uomtvisteligt helt og aldeles ikke særlig sjovt og jeg er nødt til at gemme mig i mig selv og boblebobil bilen og snakke med mig selv og rime for vinden siger underlige lyde i mørket

men så er det jo godt at solen står op som den gør hele tiden helt for sig selv og mig der godt kan lide den og når det bliver lyst i ørkenen bliver det også varmere og lysere at se ud og frem og så starter jeg min boblebobil og rejser af sted igen
WRooooouuummm

for så vidt jeg ved noget som helst om noget, står der intetsteds
noget, som skulle hindre mig i at male en sommerfugl i flugten.
Men den er jo i sig selv så smuk - og hvorfra får jeg mine vinger?

hvorefter jeg græder, står tilbage med ønsket, at mine øjne var flåder af rumskibe i kamp lysende eksploderende, hvem når det sorte hul og tidløsheden, hvem kommer der først? men sort spærrer det, sort spøger, er ingen farve og dog er det ikke tomt, et ikketomt modsatvidt rum, hvorigennem spøgelse famler sig vej, med blå mærker og skrammer, sanseløse hvor har du været? de ved det ikke der var mørkt, men de *har* været og også et sted, dét kan jeg se, på deres smil

Rejs Dem!

Sæt Dem!

Stå igen!

Sid igen! Den Herre ser vel ud som er han rask og rørig, gør han ikke? Mestrer kampen mod tyngdekraften? ikke sandt? Hvad bestiller han så her?

Uskyldig! Vel tilstedes man ikke retten fordi man *er uskyldig!* Noget må anholdte vel have gjort, siden han har pådraget sig den udøvendendes bevågenhed?

Hér befatter vi os ikke med almindelige gøremål! kun det uundgåelige. Lokalet her er slet ikke egnet til den slags. Ser vi da ikke damen med sværdet? Damen over hovedet her? Og bindet for hendes øjne? Hun *kan* ikke se, *må* ikke se, almindelige gøremål, thi da kan hun ikke veje, dømme og straffe

Nuvel... vi medgiver gerne arrestanten, at det i al ydmyghed er Vor Person, som er den dømmende magt, men princippet, den herre. Princippet! og hvorfor slider han egentlig på stolen på den vis?

Ved ikke!? Ved sigtede ikke, at han derved pådrager sig yderligere mistanke? I vor Ophøjede Nationaldigters ord: "...så rolig mod sin stoleryg, i dommen har sit hus". Han derimod, som sidder så uroligt, lader ane han ikke ved at han er skyldig, og herom siger den gældende paragraf

hvis vi nu kan finde stedet...

lad os se... ja. Hér er det: "Anslag mod statsikkerheden bør afføde lovens strengeste straf". Og det retter vi os naturligvis efter. Vi som sidder i denne stol, skal sidde her den hele dag, så anholdte kan vel sidde i ro den korte tid domsfældelsen varer? Kanske det hjælper på vort humør så længe

Forstå?! Jeg forstå! *Ved* sigtede hvad han kan gøre med sin forståelse? er det slet ikke gået op for ham at han står for retten? At han på gruopvækkende vis har forbrudt sig mod gældende praksis at han har syndet mod sig selv?!

Javel, ja, men som vi frelser barnet fra den svidende flamme, således ser vi *ham* frelst fra yderligere synd. Oplæs anklageskriftet

Det var straks værre... Vi føler os nød *så sid dog roligt menneske!* Vi føler os nødsaget til at fortælle ham, at det ser meget sort ud. Vi afviger derfor fra gældende praksis, og tilspørger tiltalte, om han kan forsvare sin misdædiskhed?

Han skal rejse sig. En anklaget bør udvise respekt... hvis han da overhovedet kender betydningen af dette ord?
Nej? Den herre taler eget fald i hus, ved han det?

Så tiltalte fortsætter?! Han udviser foragt med sin kryhed: Fem stokkeslag til omgående eksekvering. Over bagdelen

Ved tiltalte *nu* hvem han er?

Er tiltalte på *ret* kurs?

Nej! han nærmer sig det uheldelige; rettens tålmodighed hænger i en tynd tråd. Vi giver tiltalte en sidste chance. Ønsker han fortsat at give sig selv til forsvar? forudsat han ikke hviner, og påstår at være faret vild

Den tiltalte hviner! bind ham for munden

Nu ryster og nikker man med hovedet som svar på vore spørgsmål. Hvad var formålet med denne "tur"?

Nej?!

Hvor længe opholdt man sig ved grænsen til Imago Ignota før sin udøvendendes ankomst?

Nej?!

Hvorfor påstår man, at man fór vild, når sandheden er tydelig for enhver?

Ja?!

Man lyver! Vi kan ikke beskytte den tiltalte ser vi nu med fortrydelse. Vi gives intet andet valg end straks at gå til domsafsigelsen.

Vi, den retsligt dømmende instans, hvis hverv det er at beskytte Staten, herunder Folket *sæt Dem ned!* fang manden fang ham!

Bind den tiltalte til stolen

Nej, det nytter ikke! Thi kendes for ret: For enegænger i statsfjendtligt øjemed idømmes han denne lovs eneste straf: "Ingen sinde skal ham kende". Før dømte tilbage til grænsen, døren skal åbnes og låses bag dømte, retten har talt. Næste

Næste! blev der sagt

Og løs dømte fra stolen. Den skal ikke med

For Jason Dowright er det svært at komme VIDERE; VIDERE skriger i hans kredsløb, dét er ikke svært at høre, bærer blodet, lufter lungerne ud svinger hjertet mod usete højder. En elfenbensmursten i luften, en stige som læner sig, et tårn som bygges oppefra FJERN FOR GUDS SKYLD IKKE - hvad? tænker Jason Dowright. Stenen eller stigen? Stenen eller stigen; stenen eller stigen er det ufærdige tårn. Han lider, gør Jason Dowright. Intet vil. Intet kan. Sådan

konkluderet træder han useende hjemvendende ud foran det frembrusende 7:20 fra Durchfal am See, over Beibring og Besserwissen, hvor han aldrig har været, men om lidt, et komma i historien om et liv, vil få en fært af, identificeres med, tæmmes og udtømmes af

bøjen, bøjen og den yderste mole, bøjen og den yderste mole og det siriusgrønne hav, bøjen og den yderste mole og Det Siriusgrønne Hav og lyden lappende klappende vand, bøjen og den yderste mole og Det Siriusgrønne Hav og lyden lappende klappende vand og snefnuggenes dansen mod kaj, bøjen og den yderste mole og Det Siriusgrønne Hav og lyden lappende klappende vand og snefnuggenes dansen mod kaj og hovedet, bøjen og den yderste mole og Det Siriusgrønne Hav og lyden lappende klappende vand og snefnuggenes dansen mod kaj og hovedet og Tågen! tågen overraskende tåge, bøjen og den yderste mole og Det Siriusgrønne Hav og lyden lappende klappende vand og snefnuggenes dansen mod kaj og hovedet og Tågen! tågen overraskende tåge og manden uden hund, manden uden hund, bøjen og den yderste mole og Det Siriusgrønne Hav, og manden uden hund, bøjen, og vandet, og vandet, og vandet, og

tårnet læner sig, en anelse; en vinget lander på en kant; stenen med dedikationen skrider til højre; mørtelen, den gamle mørtel, den gamle den fugtige mørtel, presses fra fugen, falder til jorden som leverpostej; stenen skubber til naboen, presser naboen på skrå, yderligere end før; leverpostej drysser i klumper mod den sumpede jord; her lugter godt, her lugter dejligt; stenen med inskriptionen smutter som is i hænder; lugten kravler ind, siver, gennem hullet og læner sig mod syd, hyler natten velkommen, presser leverpostej ud, blidt med varme, blødt som leg og usynlige regler, og stenen smutter som is, og stenen smutter og vinden hilser på, giver stormen sit hjerte, og træet læner tårnet sig og vingen letter og for sent og dyndet tager imod og lugten

metal er stormens øje,

mørket er lys og lys er mørke, og alting ér, som det ikke skal være,
og aldrig

blod? NU igen: Metal

og et skrig

skrig

gråd

fortsæt

tænker Jason Dowright fortsæt min verden bliver til og til og til og
til og noget må da lukke sit øje og slippe mig af syn

jeg ved ikke om han tror, dér på trinnet før afsatsen, silhouet i lyset fra månen, om han tror, klokkeren, at han er usynlig. Monstro ikke han gør. Risikerede vel næppe ellers liv og lemmer i sådan natlig spioneren

jeg næsten føler med ham som han står der, forhutlet, sammenkrummet, men det må blive *kun* ved tanken. *De* respekterer jeg ikke der forråder sig selv, som her skyggen for hans fødder og partner i udåd, der burde tale tydeligere til hans øjne end sandt sker. Stående forbliver han i al fald

monstro han *ønsker* opdagelse?

er mon klokkeren bleven blind?

kanske han for sent bemærkede den opstegne måne, og nu står som musen foran slangen, ventende

han vipper stille frem og tilbage på hælene. Forsigtigt som et pulsslag. Han kan ikke med sikkerhed vide, om jeg har bemærket ham, men blot vælger at tie en stund endnu. Og trækker han sig med uvisheden tilbage, op i tårnet ad trappen han står på, må han dér give sig dødens venten i vold. Venten på styrkens tramp på trappen. Venten på sin gernings næste timeslag. Venten. Og skulle han bukke for presset eller gøre knæfald for kropslige behov, og opdages han, vil han ved sin genkomst være ankommet til tårnet i sine heksemesterfjer, styrken vil sværge ved alt som er dem helligt og gerne for tro og sandheds skyld stikke faklen i bålet, brænde syndernes hud af den gamle sjæl

men jeg ville ikke nyde det. Ikke disse dage, ikke denne forandringeres tid. Europa stilles mig i udsigt, disse spraglede mænd, for hvem den gamle klokke står

disse gesandter! Om underdanighedens syden på mine bænge vare som gedens mælk for Kleopatra satte jeg dødsdømte ved min side og bøde skarpretteren spise med. Men årringene i det gamle træ fortegnes af letsind og iver, de listige frænde taler varmt deres sag, blikket på fremtiden, ænser ikke mig. At være vis på tidens sprog - overflødig eller almægtig, at denne kunne blive dagen, som brøde gæstfrihedens ryg

er det mon af egen sag, den klokke lytter? Hvilken egenskab måtte ønske betryggelse derfor, at konge og Herre endnu holder horderne på afstand? Hvad venter klokkeren på?

disse gesandter i deres gevandter trækker ud, klokke. Vi, din konge og Herre, må låne dit liv

(Vagt. Klokke derovre. Lad ham ringe to gange tretten slag og hæng ham så i strengen)

smiler klokkeren? Måske han allerede ér død; smiler han, så smiler han. Myndigt rejse os, afmålt bukke, huske at svinge med kappen,

fejende, når vi drejer rundt, lade gevandterne tilbage, lamslagne,
uden mål

somme tider
når verden erindres
fører stien gennem skoven
ingen steder hen
et hulrum under svanevinge: én
et billede af en rydning med en and, en dam: 2
fire elskede omklamret af begær: 3
"dér går han; han gik dér": 4
vi standser og stopper, og standser igen: 5
Tobruk var en herlig by, især: seks
Skiltet: "tæppebankning af børn i spil med bolde og legende
adfærd under luftning af hunde før kirketid i gården forbudt": 7
streger efter bil, ingen bil, efter regn, ingen streger, efter hvad, in-
gen regn?: 8
"Ethvert totalitært system falder med tiden sammen og erstattes af
et styre, under hvilket kun de allersvageste vil lide...": 9
Månen er en badebold glemt på en strand som seksårig. Dét er
længe siden: ti
Hulrum i vægge, vinduer som vender sig: elleve
Et blad og en frø, begge taget fra vandet, delte: 12
Hvor længe er det muligt at vente? Gennemsnitligt?: 13

når stien gennem skoven
ingen steder fører hen
erindres verden
somme tider
jeg huskede før, før huskedes jeg: 1
visioner om skove tømte for træ: 2
og så videre

De taler ikke til *mig*; det har jeg aldrig sagt.

Arbejdet hviler. Forsamlet i det mindste rum op mod køkkenet sidder de og spiser. De taler, uhindret på kryds og tværs af bordet, dæmpet og indforstået om dagens begivenheder. Dagens eneste fredelige stund er måltidet her, og forstyrrelserne omkring sig ænses de ikke, et hundeslagsmål, vandsælgerens rustne messen, et kvindeskænderi om børnenes dyder, kamelers skryden og geders brægen, alt er efterladt udenfor de tykke mure.

De taler ikke *til* mig, disse grove og stilfulde mennesker, de taler *for* mig.

At jeg er her, eller vil komme, en dag, ved de ordløst og ubesværet, og min eksistens er dem kun en glæde. Jeg er deres levebrød, ud af sig selv skaber de mig, jo bedre de skaber mig, desto bedre spiser de. De spiser godt, jeg finder dem igennem alle tider.

De *taler* ikke til mig, de *maner* mig; ord er ikke deres metier.

Jeg er indbudt, kan tage del i måltidet, sætte mig blandt dem, studere dem alt jeg vil; jeg takker sjældent nej, følger altid skik, presser dem ikke. Visse af min egen tid kender jeg, der aldrig slipper i morgen, og derfor søger det og de, der indbyder hertil - men dette pres forekommer mig unødigt hårdt og ubehageligt; det rolige, oprigtigt intense og ærefulde liv, som dét disse mennesker fører, passer mig bedre.

Det er hændt at man har pånødet mig deltagelse, insisterende, ja, til og med bønfaldende - men intet står mål med den anstrengelse det er at besøge de, hvem livet har gjort ondt; uvilkårligt vil jeg trække mig, og skammer mig derved, men jeg magter dårligt genopbygningens tro og overblik. Disse mennesker er jeg kommet hos i generationer, fordi de uden at begræde dagliglivets monotoni opretholder hver eneste metode og finesse i det gamle håndværk. De er trygge sammen og derved giver de mig tryghed.

Denne familie har i århundreder været vant til det evige liv, respekt falder dem naturlig, de er ikke forfaldet til hovmod. Men en uro har fundet vej ind, i dette møde fornemmer jeg det når de spiser, i værkstedet når de arbejder, ja selv i de sjældne stunder hvor de har individuelle gøremål at pleje. Endnu er den ikke blevet til usikkerhed, men maden smager ikke som den plejer, det er tydeligt at se. En krise er under opsejling, uden at nogen kan sætte en finger på noget særligt.

Der bliver flere om at dele, hurtigere end de kan følge med; hvordan kan de også vide det!? Hvem kan føle smerte ved at kunne

sælge alle sine varer, omend opkøberne tiere køber hele lageret? Men var der nu så mange storopkøbere før i tiden? Det var der ikke, vel?

Nej, det var der ikke. Ikke af tørke eller mangel på brød er jeres verden i undergang, og min verden således også. Af trang til fællesskab kunne jeg ønske at I var bukket under for presset, men gør det ikke. Af frygt for egen skyld kunne jeg ønske at fejlen lå hos jer, men det tror jeg ikke, den gør. Og således besegler jeg min skæbne gang på gang, skønt ændrer ikke jeres. Hvordan tvivle? Inviteres ikke hellere Døden indenfor, end høre ham flakke om ude i mørket?

Jeg er ikke som jer, jeg ér jer. Heller ikke jeg gør knæfald for nye guder: livet til livet, og afslutningen, når det lader vente på sig. Mit liv understøtter I, og jeg føder med glæde jer, og vores undergang fordi det ikke kan være anderledes. Nej, kom! Kom, lad os vække de sovende, lad os sammen føde verden... men de gør blot, som de plejer, rejser sig fra bordet, rydder af, går mod soverummet. Ja, det er rigtigt. Det er jo sådan, det er.

... jeg vil nu fortælle jer en løgnehistorie: Engang var jeg en ko, som græssede på denne hersens grønne græsgang, en lukket ager der strakte sig så langt mine svage øjne kunne se. Af en eller anden årsag havde jeg for vane at holde mig i nærheden af hegnet; *hvorfor*, står mig lidt uklart - for pælene var for høje og lægterne for pænt føjet sammen til, at jeg kunne se hvad der var på den anden side; og min sted- og retningssans fungerede øjensynligt kun i det omfang græsset endnu bar mærker efter min gumlen. Men, det var altså her jeg græssede.

En dag, mens jeg i al salighed stod og tyggede drøv, drev jeg hen mod hegnet for at sætte tænderne i en virkelig lækkergrøn tot græs - og jeg trådte i en klat. Det havde jeg gjort mange gange før og aldrig skænket en tanke, men denne gang... Den svampede, synkende fornemmelse syntes at tænde noget inden i mig, hvorfor ved jeg ikke, og en brændende strøm af irritation flød gennem mig - som at være centrum for et totalangreb af fluer og ikke have hale nok - og jeg kiggede ned og så en messingplade med mit navn indgraveret påmonteret den intakte del af klatten.

Ko.

Akkurat da stod jeg gnubbet op ad hegnet, og måske var det dét, at jeg med ét følte jeg havde fået nok, eller måske var det vreden der rasede gennem mig, som på en eller anden vis smeltede hegnets indbyggede modstand og derved tillod mig at passerede denne ene gang, hvis jeg lovede ikke at prøve at gøre det igen; jeg ved ikke, for det var aldrig et forsøg - men pludselig befandt jeg mig på den anden side af mit hegn.

Nuvel, jeg er ikke mere en ko på en mark - besluttede jeg da - så derfor må jeg være noget andet. Men hvad - og hvad skal jeg tage mig til her?

Men bedst som jeg stod og tænkte, mærkede jeg hvordan jeg forandredes: Min overkrop hævedes fra jorden og efterlod mig på to ben, mit syn klaredes, og alt mens jeg skrumpede temmelig betragtelig ind, kunne jeg mærke mine forben skifte plads og blive til to strittende og noget mere fleksible vedhæng på min øvre flanke.

Hvad er så det? - tænkte jeg. Da slog det mig: en fugl! Det er dét, jeg er: en fjerhylllet ven af det udstrakte rum over mig; en skabning af vinden og det regelløse livs tumult. Og jeg sprang væk fra hegnet, bændede ned af en skråning, baskede og baskede med mine nye vedhæng, forsøgte at lette, forsøgte af al magt at hæve mig fra jorden.

Det syntes at være langt sværere end jeg kunne have forestillet mig det, når jeg så de årvågne skabninger over min mark komme fejende ned for at pirke lækkerier ud af en dampende klat, så jeg besluttede at give mig selv et virkeligt godt løft og kaste mig

ud fra kanten af den gletcherspalte, der som et sår gennemskar det grønne landskab foran mig.

Kan I forestille jeg min overraskelse, da jeg midt ude i luften faldt som en udskilt klat: jeg flyver, jeg flyver... neeej, det gør jeg ikke.

Jeg flaksede og baskede og slog i forsøget på at vinde højde, men luften *ville* ikke bære mig, og jeg fortsatte med at falde - som om gletcherfloden, eller Jorden måske, jeg ved det ikke, *hungrede* efter fornemmelsen af min vægt, og nu på den mest overbevisende måde tænkelig bød mig velkommen i et favntag. Men stadig søgte jeg at løfte mig opad.

Jeg kunne simpelthen ikke fatte hvorfor mine vinger ikke bar mig... helt frem til lige før det skæbnesvangre øjeblik da min krop mødte kroppen som krævede min: et undervandsvæsen, som steg op til overfladen, et billede som ikke havde blot den fjerneste lighed med en fugl. Det er en mand - tænkte jeg dengang - og døde prompte i omfavnelsen.

Tro mig, det her er en sand fortælling...

det så for længe siden ud til, at Verden kunne føres i snor, lunte
haltende efter, logrende, men nu er den kuperet og letter snartsagt
ben op ad hver en lygtepæl på vejen hjem Utroligt så meget pis der
kan være i den køter

HERFRA OG VIDERE

... og ud af... nej, for det var ikke en væg. En hinde, snarere. Den gav mig plads og rum, omsluttede mig kort, silkeblødt viftende fjer – sjælevandrerens autovask – og så... befandt jeg mig på den anden side af det scenetæppe, der skilte mig fra min nutid.

Hvordan mon det står til i den virkelige verden? Jeg var ikke i tvivl. Her var hjemstedet for sort. Et kort liv rablede jeg og deltes i to, den rablende, den registrerende: vi var uforenelige som siamesiske tvillinger, “jeg beklager jeg finder forsvar nødvendigt, Madame, men hvilket af Deres drengs ansigter kan De bedst forlige Dem med? kroppen til venstre med de kulblå øjne opretholder melencephalon, epencephalon, mesencephalon, thalamencephalon og prosencephalon, og den til højre, hvor ørerne synes født i en storm, giver kamre til hjertet og, naturligvis, aorta... jeg beklager at beklagelse er nødvendig, men min kniv er så uhyggelig skarp”. Skal jeg nu også lytte til den slags vrøvl! Jeg var som sagt ikke i tvivl, med halvdelen af den kropogsindseksistens, som tilblødte passagen påmonteret hindens anden side, blødte metallisk og fortænkt, som blod så ofte appellerer til. Hvordan mon det er *ikke* at forstyrre, *ikke* genere, *ikke* berøre med et syn eller et billede?

Hér. Her var min virkelige verden, hvilket enhver erindringsforskydning bevidsthedsforladt aldrig ville skrive under på – min erindring går på dramaskole og har gået der længe; skal verden bestå, må det blive efter – efter, når mit liv har forladt mig.

Så. Jeg vil ikke påstå, jeg gjorde mig tanker af nogen kløgt eller varighed. Værdi, ej heller – men jeg morede mig. Eller skulle nok sige: og morede mig. Det følte så anderledes, så sjovt, at boble med væggen, at snurre på væden. At grave blandt lofternes filamenter, bølge og dykke i furernes overlappende udgave af gulv og ned. Nærmest nemt, så underligt genkendt. Afprøvet tidligere *må* det have været, for da var det her og nu – med vidt åbne øjne som begærligt drak ind og dog efterlod spor i form af... ord, jeg må nævne: kamme af blå; haledyr, med striber af guld over sig, stormskibe i fastmotion og Marie Celeste vuggende her og der; huler af sort, bare sort – ikke som katten snigende sig grå, når øjne vågner og vedkender sig en anden tid, en anden virkelighed – dybe huler, fordi jeg vil dem dybe og så er de det, fyldte til randen og overflydende med sort jeg bløder min hånd igennem, og bliver varm på overfladen, kold underneden, mærker jeg har en hånd og den er min min min og triumf: jeg skaber; furernes bund en kropsbredde nede sneglespor på indersiden af hud og en snegl må jeg blive og en hval ånde ud gennem nakken og mærke luften spille melodier i mit hoved, som den rytmisk stødes ud suges ind mellem første og anden nakkehvirvels brudflader

Ja. Det må være nok tak! Det var fugtigt. Det var blødt. Og det var varmt. Og kun en begyndelse.

HERFRA OG VIDERE

Når man passerer fra ét sted til et andet, efterlader man, dør, og vækkes af fordringer atter til live. Ikke at forglemme, at man passerer... noget. Noget noget af en eller anden, måske ukendt, slags. Og ikke sjældent stopper man *her*, standser sin passage og bliver spekulativ?

Gu' gør man nikke nikke nej! Hvad i alverden skulle det være godt for? Her er en helt ny oplevelse, ikke forgældet, ikke bundet af sjælens rigiditet, ikke forankret bag en velkendt moles bolværk; hvorfor helvede sku' man så ikke bare kaste sig i vandet og... ja, *og*. Netop *og*, og intet andet. Ikke engang intet andet bare hoppe, dér er havn eller kanal og *og*, og så bare lade sig falde, blødt sprøjtende, fugtigt forum fint fint, her kommer mine tanker sammen og går ud, som ethvert forhold må det for at overleve; intet styr, retningen angivet af Newton og krop, og autooverchefpilot Fantasi klar med dyneløft og færdigpakket faldskærm: Måtte den få hele armen!

HERFRA OG VIDERE

Hvis. Jeg uden omsvøb. Skal gå i detaljer. Må jeg undlade at at; at og detaljerne hører fantasien til, fiktionen, og fremmer ikke oplevelsen. Virkeligheden, den virkelige virkelighed, starter her og fokuserer udelukkende på fortællingen af sig selv – og i øvrigt er det så kedeligt, når en fortælling lukker sig om sig selv, trækker sig bort, siger, “jeg sidder nu her og skriver dette, jeg sidder, jeg trækker vejret, jeg er et almindeligt menneske som dig, min læser eller tilhører”. Altså ingen yderligere detaljer i dette, for dig og for mig, tilblivelsens øjeblik udråbstegn

Erindringen om det forgangne? Den var hurtigt lagt til side. Den stod sig ikke så godt med den rutschebanetur, jeg besværliggjorde mit liv med, for jeg blev hurtigt nedsyg og lukkede øjnene. Og tænk, da var det som at flyve. Jeg har altid drømt om at kunne – efter en lang klatretur kaste mig graciøst ud fra en bjergtop, sprede velplejede vinger og dykke på luftens strømninger, glide fra vindafsats til vindafsats, bebruse, beruse mig i vand fra en sky og blindflyvning igennem – hér og dér klappe vingerne sammen og blot lade mig falde, ned og ned og ned, folde vingerne ud igen og løftes på en opstrøm, hæves af luften, min næstenven. Det er vigtigt med venner og visse hænder lagde jeg mig gerne i, trøstigt, ufortrødent – men jeg har altid frygtet voldsom vind. Hvordan blive ven med én, jeg blot elsker den blide side af? Og mine vinger flyver kun dér, hvor alt står i ét, i menneskets hjerte og alt, der giver det kraft. Ikke udstyret med fugls efterlignelse må jeg flyve, som jeg nu kan det, og *hvor* jeg kan det; hæve mig når jeg har styrke og kræfter dertil. Flyde med

strømmen, når den insisterer på at bære mig med og at ville den vej, eller dén, i forløbet og den korteste vej mod havet, falde i spredt formation ud over landskabets afbræk og atter samles, når det forliges med sig selv.

HERFRA OG VIDERE

Er det ikke underligt, som fortællinger trækker én med, steder hen, som kun findes affejet, under erindringens gulvtæppe, i de møder med andre fortællinger man ikke orker ofre opmærksomhed? Kanalen, der slugte mig, da jeg lod mig glide, var blot en kanal en hvilken som helst kanal mens hårdt sammenpressede øjenlåg gav mig stjernemønstre at kontemplere. Da jeg så ud, lukkede jeg mig ind i kanalens fortælling om sig selv, og mig ude fra forestillingen om mig: hvordan putte hælde proppe seksten eller treogtyve forskelligt sansede nuancer af grøn i dejoblende gengivelse af forestillingen om væg eller kropsgrænse IND i mig og kalde det oplevelse? Det var oplevelse, der var oplevelsen; ikke omvendt. Ikke en talen højt for mig selv eller til omgivelserne. Hvad var jeg at kunne fortælle omgivelserne om dem selv? De havde jo travlt nok med at være hvor de var, mens jeg var der – og derefter sikkert drøntravlt med at være det, de da ville være. Og jeg kurede bare ned og ned, nu kureret for min kvalme – man kan jo, som et patetisk, nøgternt menneske, vænne sig til meget; selv vordende opkast og tanken om at bære samme, på sin krop gennem livet, måske ud i døden, måske afvasket i dødsøjeblikket og erkendelsestilbageblik: Det kunne ikke have været anderledes. Gu' ku' det så! Du løb til højre dér. Du kunne være drejet til venstre. La' vær' med at narre dig selv, makker; selv ikke sæbe ka' købe dig renhed.

Også kvalmen og det nederste har oplængsel. Tilfældet var blot denne gang, at den indså, at den for at flyve er nødt til at glemme, at den falder. En tilfældig og momentan fascination, som gjorde den så regelret og så ganske lidt sig selv til mode, at den fuldstændig glemte hvor og hvem den var. Og sådan er dét bare.

Sådan *var* det bare, må jeg tilføje. For skulle jeg gennem præcis det samme én gang til, ville mine øjne nok være anderledes åbne, og jeg ville tænke, Hvornår kommer det spændende, er jeg der snart? Du ved: Må jeg få en is mor parentes jeg har set omgivelserne 700 milliarder gange nu i én lang strøm af mere eller mindre overlappende billedgengivelser parentes slut, og: Hvornår er vi fremme parentes jeg røvkeder mig og hvis ikke snart det her stopper så jeg kan se noget andet, så brækker jeg mig ud over det hele parentes slut. Man er vel et barn.

HERFRA OG VIDERE

Der ville ingen fortællinger være i denne verden, hvis vi alle skulle ofre energi på at leve os ind i det forgangne i en sådan grad, at øjeblikket konstant skulle hæves frem, lyses op, nagles til en mur

af polaroidfotos i legemsstørrelse eller spredes over en sommerblå himmel i skywriting på en dag bedre egnet til en tur til stranden. “Jeg erindrer en historie om én, der erindrede en fortælling om én, der erindrede en oplevelse af én, der erindrede...” bla bla bla og så videre.

Et flertal af os er af opretholdelsen nødt til at kalde erindring fakta. Det og det sagde og gjorde han eller hun. Ikke: “lyset over huset var gråliggult og fyldte mig med smerte ved sin lighed med farven på omslaget til det stykke musik jeg fjorten dage forinden akkurat efter at have skoldet tungen med te hørte hos min svigerinde som på det tidspunkt gennemgik kemoterapi og derfor satte mig i en stemning af sorg over spørgsmålet: havde jeg set hende for sidste gang eller ej? Nej! Det og det sagde han. Det og det gjorde hun. Basta.

Men.

De faktiske omstændigheder er dog i dette øjeblik, at jeg både fortæller og falder, ned gennem denne kanal, skiftevis falder og fortæller, falder og fortæller. Fortæller mig selv. Og tænker på dig, og dine øjne, lige nu. På hvilken farve de har; på hvordan dit hår ser ud; om det er langt eller kort, velplejet eller vildtvoksende? Forestiller mig dit ansigt, dine træk; prøver at fornemme om du for lidt siden var glad eller bedrøvet. Om du er det nu. Kan du mærke, at jeg tænker på dig? Måske kender du mig ikke; måske foretrækker du at kende mig bedre end du gør det nu, før du kan slippe af ved tanken, at jeg tænker på dig. Men prøv så i det tilfælde at tænke på at vi sammen er sevet gennem en hinde, en membran – jeg kom ét sted fra, du kom fra et andet, men sammen lod vi os glide ned gennem en fugtig kanal

HERFRA OG VIDERE

og glider stadig, sammen, ned og ned og ned, du og jeg,

Så koncentrisk de-centreret som et løg vil manden i den hvide kittel ikke vide af mere snavs. Lugten ufortalt og alt andet lige klarer han sig udmærket i sin skal, tak.

Altså, ingen skal græde tårer over mig, belærer manden badet, mens han aktiverer spejlet og afklæder sin overfaldsdragt. Det hvide er løbet en smule sammen - men det klares vel med en lille kulørtvask, tænker noget for ham.

Hvor kom dét fra? tilkaprer den fordums bekitlede sig en tanke... men denne virkelighed er nu så langt fremskreden, at han som det sidste kun når at tilkaste hænderne et forbløffet blik, inden disse sender førømtalte klædning svævende løseligt i retning af vaskebaljen.

Lad os derfor i stedet observere disse i fortiden ganske uindviede hænder i den centripetale tilbagevenden elegant og ubesværet gribe ovenfornævnte blik, med kølige, distancerede fingre dreje det rundt adskillige gange og afslutningsvis henlægge det vægvendt på et afsides kaffebord.

Har vi set? Lad os så sammen forlade teatret.

Lad os i det hele taget gå sammen hver til vort. Også vi har hænder at vaske.

Magtenbølle og omegn Seværdigheder

absolut by.....	1
ad vante veje	2
ambassadør for O'djibash	3
bytte, bytte, byttedyr	4
cirkler.....	5
DE, DEN TALENDE.....	6
den største lykke.....	8
Dearsville arkiv	10
drager på himlene	11
efter tolv, før et.....	12
flaget på arken	13
flyve, dine tårer	16
gal blødme	17
gravhunden "Fix" fra '53	
helt så lille.....	18
hul i september	19
hænges ej benådes på en <i>god</i> dag.....	
ingenting med ben	20
karakterlast	21
kubisk skrig.....	23
kynde	24
legemet i synsfeltet	29
lurerlærling.....	30
måske	32

ned, ind	33
nightmare's end	35
O, skildpadde.....	36
p for p	37
på Magtenbølle alfarvej.....	38
reduktion.....	40
regn	41
skovturs cykelklokke.....	42
sol, vind og bobleboblebil.....	43
sommerfuglemaler	45
spøgelse med blå mærker	46
stoleryk i hus	47
sådan konkluderet.....	49
således den lange nat.....	51
tobruk især	53
tæppets ord.....	
uddrag med ko	54
UV pissekøter.....	56
ydermere - herfra og videre	57
øjenkontrahent	61
* * *	
tilføjelser	64

tilføjelser